

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 3Csp/177/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8817205152
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Vaľuš
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2019:8817205152.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudcom JUDr. Milanom Vaľušom v právnej veci žalobcu: V. Y., K.. XX.XX.XXXX, O. V. Č.. XX, XXX XX Z. K. I., zast. JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom ul. Sovietskych hrdinov č. 163/66, 089 01 Svidník, p r o t i žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1.100,- eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 1.100,- eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobcovi sa p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré trovy je p o v i n n ý zaplatiť žalovaný a o ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou podanou na tunajší súd dňa 05.05.2017 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 1.100,00 eur spolu s trovami konania.

2. Svoju žalobu odôvodnil tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 7Csr/1/2016 bol ako žalovaný v postavení spotrebiteľa, úspešný. Žalovaný si v pôvodnom konaní vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou, pod sp. zn. 7Csr/1/2016 voči nemu uplatnil nárok na zaplatenie sumy 2.221,84 eura s príslušenstvom. Okresný súd žalobe v časti 172,32 eura vyhovel a v prevyšujúcej časti, t. j. o 2.049,52 eura žalobu zamietol, rozsudkom zo dňa 12.09.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 08.11.2016. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že „súd má za to, že žalobca priamo vo svojej zmluve o revolvingovom úvere uviedol zavádzajúco samotnú výšku úrokov, ide o rukou dopísanú časť zmluvy. Časť tlačiva je označená ako žiadosť, časť tlačiva už ako zmluva, pričom výška úrokov, RPMN, odmeny a ďalších náležitostí je značne rozdielna. Iné sumy sú uvedené v časti žiadosť a iné v časti údaje o schválenom revolvingovom úvere. Výšku úrokovej sadzby, ktorá je uvedená v zmluve je uvedená v dosť vysokej výške, t. j. 70,01% ročne, pričom v danom čase bola priemerná výška úrokov za úvery poskytovaných bankami, pri úveroch s dĺžkou 42 mesiacov 12,12%, čo je v danom prípade viac ako 7 násobok. Ďalej je v zmluve uvedená výška odmeny za poskytnutie úveru, ktorá je značne vysoká suma s prihliadnutím na výšku úveru. Ďalej v zmluve bola uvedená poskytnutá čiastka revolvingu len 775 eur, teda nie je jasné, aká je vlastne výška samotného úveru, a či do nej nie je zahrnutá odmena vo výške skoro 100%, čo je zrejme. Tieto údaje nie sú jasne označené. Pre priemerného spotrebiteľa sú tieto údaje uvedené nejasne a skreslene. Bližšie sú tieto údaje určené v zmluvných dojednaniach, ktoré sú písané na dvoch stranách veľmi drobnými písmenkami. Súd po preskúmaní zmluvy dospel k záveru, že zmluva v časti dohody

o výške úrokov a odmeny za poskytnutie revolvingového úveru, ktorá mala byť splatná a uhradená v splátkach považoval za dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi a v rozpore s nariadením vlády č. 238/2008 Z. z. a za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa vyššie citovaných zákonných ustanovení a teda neplatnú. Uvedené súd považoval za rozpor s citovanými zákonnými ustanoveniami a preto súd mal za to, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Dohodnutú časť zmluvy o úvere ohľadom úrokov a odmeny považoval za dohodu v rozpore s dobrými mravmi a preto považoval uzavretú zmluvu o revolvingovom úvere v tejto časti za neplatnú. Z neplatnej zmluvnej podmienky nemôže vzniknúť právo na plnenie. V danej právnej veci, súd je toho názoru, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku (dohodu o odmene a úrokoch) a ide zjavnú nerovnováhu v právach a povinnostiach na škodu spotrebiteľa. Nejde o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku. Keďže bolo preukázané, že žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 1.258,40 eur, z ktorého žalovaný uhradil sumu 1.086,08 eur, čo nebolo vo veci sporné, rozdiel je tak 172,32 eur. V tejto časti považoval súd žalobu za dôvodnú s poukazom na vyššie uvedené, a preto žalobe ohľadom istiny ako dôvodnej vyhovel len vo výške 172,32 eur. Zvyšok nároku žalobcu z vyššie uvedených dôvodov považoval za nedôvodný, a preto žalobu v časti prevyšujúcej sumu 172,32 eur zamietol. Žalobca vo svojom návrhu podanom na rozhodcovskom súde žiadal aj priznanie zmluvnej pokuty. Tento nárok v celom rozsahu považoval za nedôvodný, dojednanie ohľadom zmluvnej pokuty za neplatné. Súd mal za to, že takto dohodnuté zmluvné pokuty sú v rozpore s ust. § 3 ods. 1 a § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka. Žalobca právo na zaplatenie zmluvnej pokuty odvíjal od zmluvy, a to konkrétne od obchodných podmienok nachádzajúcich sa za zmluvou, ktorá ako typová zmluva bola uzatváraná vo viacerých prípadoch. Je obvyklé a zrejmé, že spotrebiteľ obsah zmluvy, a teda i dojednané zmluvné podmienky neovplyvňuje, a preto sa nejedná o individuálne dojednané zmluvné ustanovenie. Žalobca ako dodávateľ zmluvnú pokutu so žalovaným ako spotrebiteľom osobitne nevyjednával, pretože zmluvná pokuta je dojednaná za rovnakých podmienok vo všetkých zmluvách. Zmluva bola uzatvorená na predtlačí spoločnosti, jednotlivé údaje boli vpísané zástupcom spoločnosti. Súd navyše takto dojednanú zmluvnú pokutu nemohol považovať za prijateľnú ani vo svetle ustálenej judikatúry. Navyše súd poukazuje, že zmluvné dojednania neboli osobitne žalovaným ako spotrebiteľom podpísané, a preto nebola splnená zákonná požiadavka písomnej dohody o zmluvnej pokute tak, ako ju vyžaduje Občiansky zákonník.“

3. Žalobca pripojil k žalobe ako dôkaz rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou, sp. zn. 7Csr/1/2016 zo dňa 12.09.2016.

4. Žalovaný v tejto veci vzniesol námietku miestnej príslušnosti súdu. V zmysle § 15 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“), je na konanie príslušný všeobecný súd, v ktorom má právnická osoba svoje sídlo. Z uvedeného dôvodu vzniesol žalovaný námietku miestnej príslušnosti a žiadal vec postúpiť Okresnému súdu Bratislava I.. Žalobca svoj „žalobný nárok“ opiera o ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.. Žalovaný s poukazom na toto ustanovenie uvádza, že žalobca neuniesol v prvom rade ani v minimálnom rozsahu dôkazné bremeno svojho uplatneného nároku, t. j. v čom, resp. na akom základe si ho uplatňuje. S poukazom na uvedené rozhodnutie Okresného súdu Vranov nad Topľou, sp. zn. 7Csr/1/2016 zo dňa 12.09.2016, bol judikovaný právny stav, ktorý určil, že žaloba žalobcu (tu žalovaný) bola z časti prevyšujúcej istinu poskytnutého úveru zamietnutá. Žalobca si ako spotrebiteľ neuplatňoval v žiadnom súdnom konaní porušenie svojich práv alebo povinností. Túto právnu skutočnosť, t. j. predchádzajúce úspešné uplatňovanie práv a povinností, si mylne zamieňa s tým, že medzi účastníkmi konania prebehlo konanie zaplatenie, v ktorom bol žalovaný úspešný čo do sumy úhrady istiny poskytnutého úveru. vyššie uvedenými skutočnosťami deklaruje žalovaný to, že na strane žalobcu nevznikla a ani nemohla vzniknúť žiadna ťažko napravitelná majetková, resp. nemajetková ujma alebo škoda, ktorá by prípadne zakladala premisu o možnosti nároku na finančné zadosťučinenie. V ďalšom uviedol, že medzi účastníkmi konania nebolo vydané žiadne rozhodnutie, ktorým by bolo preukázané splnenie predpokladov podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.. Žalovaný napáda samotnú vecnú dôvodnosť nároku na uplatňované finančné zadosťučinenie. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušovaného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistili, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (viď IV. ÚS 210/04). Na priznanie žalobcom uplatňovaného nároku (dokonca v danom rozsahu) neexistuje žiadny skutočný a zákonný dôvod. Na základe týchto skutočností žiadal žalovaný žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

5. Právny zástupca žalobcu žiadal, pokiaľ sa týka vznesenej námietky miestnej nepríslušnosti Okresného súdu vo Vranove nad Topľou, túto považuje za bezpredmetnú. Podľa jeho názoru je príslušným súdom Okresný súd Vranov nad Topľou, ktorý je príslušným súdom spotrebiteľa.

6. V zmysle § 42 C.s.p., ak je námietka miestnej príslušnosti nedôvodná alebo ak nie je uplatnená včas, súd na ňu neprihliadne a spor prejedná a rozhodne. Neprihliadnutie na námietku súd odôvodní v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

7. Zo spisu tunajšieho súdu, sp.zn. 7Csr/1/2016 vyplýva, že v konaní medzi žalovaným (v tomto konaní žalobca) a žalobcom (v tomto konaní ako žalovaný), bol rozsudkom zo dňa 12.09.2016, č. k. 7Csr/1/2016 - 81, žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi sumu 172,32 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 1,15% ročne zo sumy 172,32 eur od 07.02.2014 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. Žalovanému priznal na nárok na náhradu trov konania v pomere 84%. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 08.11.2016 a stal sa vykonateľným dňa 12.11.2016.

8. Podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

9. Podľa citovaného ustanovenia má spotrebiteľ právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa zodpovedá, avšak iba za predpokladu, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva na ochranu spotrebiteľa.

10. Predpokladom pre priznanie nároku podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. je skutočnosť, že v konaní spotrebiteľ uplatnil nárok, ktorý vznikol porušením práv spotrebiteľa, teda práv nie len podľa zákona č. 250/2007 Z.z. ale aj práv podľa piatej hlavy prvej časti Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch.

11. Uplatnením práva však nemožno rozumieť iba podanie žaloby spotrebiteľom, ale takýmto konaním je aj účinná obrana spotrebiteľa v konaní začatom na podnet dodávateľa.

12. V danej súvislosti súd poukazuje aj na judikatúru týkajúcu sa oslobodenia spotrebiteľa domáhajúceho sa svojho práva od súdneho poplatku. V uznesení Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17Co/33/2010-116, tento súd uviedol, že: „Procesný úkon - odvolanie proti rozsudku prvostupňového súdu, ktoré podal odporca ako spotrebiteľ, je možné považovať podľa názoru odvolacieho súdu, za úkon, ktorým sa domáha ochrany svojho práva spotrebiteľa zo zmluvy o preprave osôb, a preto sa naňho vzťahuje osobné oslobodenie od súdneho poplatku podľa ust. § 4 ods. 2 písm. za/ zák. č. 71/1992 Zb.“

13. Nie je dôležité, či spotrebiteľ úspešne uplatní svoje práva v konaní začatom z jeho iniciatívy alebo z iniciatívy dodávateľa. Naopak v danom prípade samotné začatie konania proti spotrebiteľovi, v ktorom sa žalovaný ako dodávateľ domáhal nárokov nesúladných so spotrebiteľským právom (konkrétne rozpor s § 4 ods. 2 vyššie cit. zákona o spotrebiteľských úveroch), zakladá nárok na žalobcom požadované primerané finančné zadosťučinenie.

14. Ide totiž o porušenie práv spotrebiteľa a povinností dodávateľa z toho istého právneho vzťahu. Samotná skutočnosť, že dodávateľ inicioval žalobou na plnenie konanie, v ktorom sa preukázalo, že došlo k porušeniu spotrebiteľského práva, pričom spotrebiteľ sa aj aktívne v tomto konaní bránil a namietal toto porušenie zákona o spotrebiteľských úveroch, nemôže byť na škodu spotrebiteľovi. Žalobca ako spotrebiteľ sa pred podaním žaloby na plnenie zo strany dodávateľa totiž mohol domnievať,

že dodávateľ si nebude uplatňovať voči nemu nároky zo zmluvy, ktoré mu podľa zákona neprináležia. Nutnosť obrany spotrebiteľa a nutnosť poukázať na porušenie práva spotrebiteľa nastala až po podaní žaloby na plnenie dodávateľom.

15. Naviac ak v konaní o žalobe na plnenie bolo právoplatne rozhodnuté, že predmetný spotrebiteľský úver je bez úrokov a poplatkov, uvedené zakladá prekážku rozsúdenej veci vo vzťahu k žalobe spotrebiteľa, ktorou by sa domáhal určenia, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov.

16. V súvislosti s výkladom samotného pojmu „úspešné uplatnenie práva“ zo strany spotrebiteľa, súd poukazuje na interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Obdo 45/2012 zo dňa 24. júna 2013, podľa ktorého „pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa“.

17. Žalobcovi jednoznačne vznikla ujma v nemajetkovej sfére, keďže konanie žalovaného bolo spôsobilé privodiť mu ujmu vo sfére jej rodinného, súkromného a spoločenského života. Možno prisvedčiť žalobcovi, že tento znášal stav právnej neistoty, obával sa o výšku dlhu a jeho neustále narastanie, keď si žalovaný voči nemu uplatňoval nároky, pozostávajúce zo súm, na ktoré nemal nárok. Žalobca bol nedôvodne vystavený psychickému vypätiu zo strany žalovaného najmä tým, že bolo voči nemu vedené konanie ohľadne nároku, ktorý žalobcovi z dôvodu porušenia zákona ani nevznikol. Samotné súdne konanie iniciované zo strany dodávateľa je náramne stresujúcim faktorom, odôvodňujúcim priznanie finančného zadosťučinenia.

18. Vychádzajúc z uvedeného porušenia práv žalobcu ako spotrebiteľa zo strany žalovaného, intenzity zásahu do práv spotrebiteľa, výšky nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžky trvania závadného stavu a konania a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom a spoločenskom živote žalobcu, považoval súd právny základ nároku na finančné zadosťučinenie za dôvodný, a preto mu súd priznal finančné zadosťučinenie vo výške 1.100,- eur. Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a zároveň je aj sankciou postihujúcu žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. Jedným z faktorov, ktoré súd zohľadnil bolo aj časové hľadisko a trvanie stavu právnej neistoty.

19. V predmetnom konaní sp. zn. 7Csr/1/2016 bolo jednoznačne preukázané, že žalovaný porušil ust. § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy, keď formulárová úverová zmluva nemala všetky náležitosti podľa vyššie cit. ustanovenia. Žalovaný nekonal s odbornou starostlivosťou pri tvorbe formulárového návrhu úverovej zmluvy a naviac, v rozpore s § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, domáhal sa od žalobcu ako spotrebiteľa samostatnou žalobou plnení, na ktoré už nemal nárok.

20. Z rozsudku zo dňa 12.09.2016 sp.zn. 7Csr/1/2016 je zrejmé, že z úverového rámca preukázateľne žalobca vyčerpал sumu 1.258,40 eur a žalovanému uhradil sumu 1.086,08 eur. Žalovaný však žiadal od žalobcu vrátiť nezaplatenú istinu vo výške 2.221,84 eur. Žalobca však bol zaviazaný uhradiť mu len to, čo neuhradil z poskytnutej istiny, a teda 172,32 eur, v ostatnej časti 2.049,52 eur bol žaloba zamietnutá. V tejto časti sa teda žalovaný chcel na úkor žalobcu obohatiť. Strata 1.100,- eur môže pre žalovaného pôsobiť odradzujúco, nakoľko ide o hrozbu straty prevyšujúcej nad 50 % sumy, o ktorú chcel veriteľ spotrebiteľa protiprávne pripraviť v konaní o zaplatenie 2.221,84 eur. Výška finančného zadosťučinenia musí byť primeraná, a to v závislosti od ujmy, ktorá mohla byť žalobcovi spôsobená porušením právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Priznaná suma zároveň dostatočne plní aj sankčnú funkciu primeraného finančného zadosťučinenia.

21. Výška priznaného finančného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu a nemožno ju objektívne preukázať. Uvedené neznamená svojvoľu pri rozhodovaní súdu o výške priznaného finančného zadosťučinenia, ale pri tomto súd zohľadňuje viaceré kritéria tak, ako je uvedené vyššie (intenzitu a časové obdobie trvania závadného konania dodávateľa, satisfakčnú a sankčnú funkciu zadosťučinenia a podobne).

22. Súd ďalej zdôrazňuje, že spotrebiteľ nie je povinný preukazovať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie nie v prípade vzniku ujmy ale už vtedy, keď mu ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla. Teda už samotné vyvolanie stavu žalovaným, na základe ktorého by žalobcovi ako spotrebiteľovi ujma mohla vzniknúť, je jedným z predpokladov na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. Spotrebiteľ už vôbec nie je povinný odôvodňovať vzniknutú ujmu a stav právnej neistoty, prípadne uvádzať iné skutočnosti týkajúce sa nároku na primerané finančné zadosťučinenie už bezprostredne v konaní, v ktorom bolo vyslovené porušenie práva na ochranu spotrebiteľa. Spotrebiteľ je oprávnený uplatniť si nárok na primerané finančné zadosťučinenie samostatnou žalobou na súde, ako tomu žalobca učinil aj v prejednávanej príhode.

23. Účelom poskytnutia zadosťučinenia je odčinenie útrap, keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky alebo je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, je bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodňovaný, diskriminovaný. Poskytnutie zadosťučinenia nie sankcia za samotnú existenciu neprijateľnej zmluvnej podmienky, aj keď určitý odstrašujúci a preventívny účinok je v zadosťučinení obsiahnutý.

24. Ak spotrebiteľ počas trvania právneho vzťahu s dodávateľom tomuto uhradí viac finančných prostriedkov, na aké mal dodávateľ nárok, spotrebiteľovi vzniká nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v uvedenej výške. Akceptujúc názor odvolacieho súdu, že odradzujúco pôsobí na dodávateľa iba sankcia prevyšujúca 50% sumy, o ktorú sa chcel dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatiť, súd zotrváva na svojich záveroch, že nárok na primerané zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. nie je ani paušalizovaným nárokom na náhradu škody, či vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobcovi ostal zachovaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k žalovanému, ktorému v úverovom vzťahu dlžnú sumu preplatil. Súd, zohľadňujúc intenzitu a časové obdobie trvania závadného konania žalovaného, taktiež prihliadajúc na satifakčnú a sankčnú funkciu primeraného finančného zadosťučinenia, považoval za dôvodné primerané finančné zadosťučinenie v sume 1.100,-eur, prevyšujúce 50% sumy, o ktorú sa chcel žalovaný na úkor žalobcu obohatiť v konaní o zaplatenie 2.221,84 eur, preto žalobu žalobcu vo zvyšku zamietol.

25. Podľa § 251 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

26. V zmysle § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

27. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v zhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

28. Súd žalobcovi priznal nárok na primerané finančné zadosťučinenie v plnom rozsahu.

29. Zásadu úspechu treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nebolo by celkom spravodlivé požadovať od žalobcu, aby svoju ujmu podceňoval iba preto, aby potom nemusel hradiť trovy konania. V takom prípade, je pri rozhodovaní o náhrade trov konania potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce (pozri nález Ústavného súdu ČR, III. ÚS 170/99). Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté. Nemožno však opomenúť ani fakt, že zo strany žalobcu môže dôjsť k značnému nadhodnoteniu výšky sporu. Vhodným riešením v takom prípade bude, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (k vyššie uvedenému pozri Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C.H. Beck, 2016, 926-927 s.)

30. Vzhľadom na uvedené súd považoval žalobcu za plne úspešného, pokiaľ ide o ich základné právo a samotný nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Žalobcovi tak patrí proti neúspešnému

žalovanému plná náhrada trov konania. V zmysle platnej právnej úpravy o konkrétnej výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Vranov nad Topľou, písomne, v príslušnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.